

Copilul rece

Autor: Marius von Mayenburg

Marius von Mayenburg (n. 1972 la München) și-a început cariera, precum și durabila sa prietenie cu regizorul Thomas Ostermeier, la legendara *Baracke* de la Deutsches Theater Berlin, al cărei dramaturg a fost. Acolo a atrădus și legendara piesă *Blasted* a Sarei Kane, pusă-n scenă de Ostermeier. S-a afirmat, ca dramaturg, cu piesa ***Feuergesicht*** (*Chip de foc*), tradusă cu promptitudine în peste 20 de limbi, inclusiv chineza, japoneza, coreana. A scris între timp aproape 20 de piese de teatru și radionofonice. Lucrează și ca traducător (Shakespeare, Sarah Kane, Martin Crimp ș. a.) și regizor. Pentru piesa *Feuergesicht* (*Chip de foc*) a fost distins cu ***Premiul Kleist pentru tinerii dramaturgi*** (1997) și ***Preis der Frankfurter Autorenstiftung*** (1998).

Sinopsis

Genul: Dramă

Personaje: 4 femei, 4 bărbați

Ne aflăm într-o cafenea în vogă din metropolă – de fapt, un club pe nume Polygam – în care cele opt personaje încercă să lege sau să rupă relații: de familie, de cuplu, sau ...solitare.

După ani de strădanii perseverente, Henning, un exhibiționist de provincie, a reușit să ajungă în marele oraș, într-un club la modă, unde i se deschid cu totul alte perspective decât în toaletele pentru doamne ale micilor restaurante din popasurile răsirate de-a lungul autostrăzii.

La una din mese, Lena, studentă la egiptologie, e obligată să-și suporte familia provincială care a venit să vadă prin ce fel de locuri își pierde nopțile fiica lor. Deoarece a întârziat să-ndeplinească așteptările părinților privind întemeierea unei familii așezate etc. etc., e amenințată cu dezmoștenirea. La o masă alăturată, un cuplu straniu cu un cărucior de copil din care nu se aude niciun sunet, îl așteaptă pe prietenul lor Johann, proaspăt părăsit de prietena sa cu puțin înainte de nuntă. Cei doi se poartă de parcă în cărucior s-ar afla un copil, despre care spun că i-ar fi frig și că este tot mai rece. Când Lena încearcă să se sustragă temporar agresiunii morale a familiei refugiindu-se la veceu, ea

cade direct în capcana pregătită de Henning. Încercarea lui ratată de exhibare a propriului sex declanșează o serie de încurcături de un comic grotesc, în care sunt implicați clienții cafenelei.

Apărut, în sfârșit, la întâlnirea cu cuplul cu căruciorul, Johann cel părăsit devine salvatorul Lenei. Suferința pumnilor încasați în nas, în câteva reprize diferite, de către Henning, pare recompensată de atracția pe care o exercită asupra Tinei, sora mai mică a Lenei...

Comentariul lui Scora

Cu ***Copilul rece***, Marius von Mayenburg operează un surprinzător viraj stilistic în creația sa dramatică. Piesa e o comedie amară, pe alocuri brutală, în care motivele și dinamica comediei de consum sunt doar pretextele unei construcții dramatice serioase, cu accente de satiră socială și incursiuni în psihologia și universul afectiv al locuitorului marii metropole din zilele noastre. Asemenea lui Roland Schimmelpfennig (în *Noaptea arabă*, dar nu numai), personajele nu au numai replici adresate partenerilor de scenă, ci și comentarii sau relatări ale altor acțiuni, fie proprii, fie ale altor protagoniști. Și aici, comicul dezvăluie de fapt un mare și deloc amuzant gol interior specific omului de azi.

Detalii tehnice

Premiera absolută a avut loc pe 7.12.2002 la *Schaubühne am Lehniner Platz, Berlin*, în regia lui Luc Perceval.

Premiera românească a avut loc pe 1.04.2013, la Teatrul Nottara București, regia: Catinca Drăgănescu.

Drepturile de reprezentare: henschel SCHAUSPIEL Theaterverlag Berlin, Alte Jakobstr. 85/86 Aufgang 7, 10179 Berlin. Tel: +49 030 4431 8888, Fax: + 49 030 4431 8877, e-Mail: verlag@henschel-schauspiel.de.

Drepturile pentru versiunea românească: Victor Scoradeț, vicmarsco@yahoo.de.

Mostră text

JOHANN

Nici eu. Eu – mie, cred că nu mi-e prea bine.

Îmi vine să, cred că, acum –

(*Se ridică și o ia spre toaletă.*)

HENNING
JOHANN

Nu trebuie să țipi. Nu-ți fac nimic.

Ar fi putut să se-ntâmples și altundeva, dar am cunoscut-o în toaletă la femei. Plină de borâtură pe top și cu părul vâlvoi stătea pe vine într-un colț, nu tocmai apetisantă. Deasupra ei stătea omul ăla descheiat la pantaloni.

(Cu o lovitură de pumn în față îl doboară pe Henning la pământ.)

HENNING

Hei, asta-i toaleta pentru femei, nu puteți să –

(Își pierde cunoștința.)

JOHANN

De regulă nu sunt violent, dar există situații când mă lasă nervii.

LENA

E noapte. Am reușit să scap din pădure și s-ajung până la marginea autostrăzii. Sunt goală, rochia mea e ruptă și zace undeva la oarecare distanță de chiloții mei făcuți ferfeniți pe ace de brad în pădure. Omul care vrea să mă violeze e în spatele meu, farurile mașinilor mă orbesc, alerg până pe carosabil, încerc să opresc o mașină, omul din spatele meu zbiară, că să mă opresc, mă apucă de păr, părul se desprinde de pielea capului meu cu un zgomot brutal, alerg, mașinile trec pe lângă mine, sunt un semafor pe verde, gândesc, și privesc fețele goale pe dinăuntru ale oamenilor, oameni care se tem de corpul meu gol, în fond însă eu sunt aceea căreia îi e frică, luna sclipise în spate în pădure pe lama cea lată, asta-i un cuțit de bucătărie, tipul îmi găfâia la ureche și s-a înecat de râs, eu cad, genunchii mei scârțâie pe asfalt, mașinile fac un arc de cerc ca să ne evite, eu îl aud din nou în spatele meu și știu că n-am să reușesc. Un stol de păsări negre se prăvălesc din cer și țipătul lor strident sfâșie aerul, o caroserie întunecată din oțel special licărește și mașina cea grea frânează. Dinspre scaunele din piele întoarsă prind privirea unui bărbat, are părul făcut cu fixativ, mă gândesc eu, în timp ce el conduce în spatele meu pe banda de refugiu.

JOHANN

N-a țipat tare, dar a fost o pauză între cântece, am auzit strigătul în timp ce mă îndreptam spre toaleta bărbaților.

LENA

Cu o lovitură năprasnică, el îi sparge fața urmăritorului și-l aruncă peste balustradă, astfel încât acela rămâne fără cunoștință. Eu îmi agăț corpul însângerat de costumul lui

din stofă tare, degetele lui ating prudent umărul și părul meu, farurile trec pe lângă noi și ne luminează, și degetele lui tremură ușor. Asta a fost nunta noastră. N-am avut de ales. Pe bancheta lui din spate m-am prăbușit. Mai târziu l-am văzut printre gene, cum conduce mașina cu o mână pe volan, cu cealaltă pe coapsa lui goală, cămașa îi atârână peste chiloți, și o bucată de față în oglinda retrovizoare, fâșii de lumină de la mașinile venind din sens opus trec în partea cealaltă. Eu zac în spate pe pernele moi, goală în costumul lui, în nas am mirosul de piele întoarsă și parfum bărbătesc scump, și degetele mele de la picioare se joacă cu maneta de la geam.

JOHANN

Ești trează?

LENA

Nu prea mă simt așa.

JOHANN

Merge? Vrei să te ridici?

LENA

Nu știu. Acum îți aparțin ție.

JOHANN

E ceva. Astăzi am pierdut totul.

LENA

L-ai omorât?

(Johann ridică din umeri.)

JOHANN

(Lui Henning.) Bă.

(Îl lovește pe Henning ușor peste față. Henning se ridică în capul oaselor.)

HENNING

Ce?

JOHANN

Maturizează-te odată.

HENNING

Îmi cer scuze, n-am auzit ce-ați spus adineaori.

JOHANN

Și încheie-te la pantaloni.

HENNING

O. Iertare.

(Johann vrea să plece.)

LENA

Vrei să pleci?

JOHANN

Nu e bine aici.

LENA

Mă iei cu tine? Acolo afară se află – te rog.

(Johann ridică din umeri și dă din cap că da.)

Unde mergem?

JOHANN

În clipa asta sunt un pic dezorientat.

LENA

Atunci să mergem acasă.

JOHANN

Da. Acasă.